

La Música

Joan Manén, violinista

Entre els millors Concerts que ens va oferint la nostra exemplar Associació, els de Joan Manén s'hi destaquen amb una vàlua altíssima. Realment, escoltar a Joan Manén, el màgic violinista, és un goig insuperable.

Es difícil, és clar, superar la perfecció. Però cada cop que sentim a Joan Manén ens sembla que el seu art assoleix una superior maduresa, una perfecció més absoluta. Això mateix ens esdevenia en el Concert donat per aquest eminent artista a les primeries de Març. No essent-li ja possible trobar noves dificultats d'expressió per a superar-les amb la seva tècnica, diríeu que el seu art es va subtilitzant i que aquelles cordes arriben a adquirir una expressió purament humana, talment com si el violí fos un cos viu i expressés les sensacions d'una vida independent.

El miracle, és clar, es produeix a través del temperament extraordinàriament sensible de Joan Manén. Arriba a una total fusió entre la sensibilitat i l'art i per això les seves interpretacions tenen aquest segell personal inconfusible.

No és estrany que aquest últim Concert, el tercer d'aquest eximi violinista, es vegés extraordinàriament concorregut i que les ovacions es prodiguessin. Es que Joan Manén satisfà, amb les seves interpretacions, els esperits més refinats i produeix una impressió que mai més no s'oblida. És un violinista sencer, d'escola elegant, d'expressió nítida, d'una transparència admirable. Captiva igual en la plàcida i serena dicció dels "Adagios", com en el ritme joganer dels "Allegros", com en l'ímpetu dels "Vivace". Els sons s'hi destaquen nítids, afinats, brillants, colorits, perfectes.

El recital començà amb el Concert Núm. 1, op. A-7. (escrit per a violí i orquestra) del qual n'és autor el propi Manén.

La crítica musical ha remarcant l'alta vàlua d'aquesta composició. És difícil, en una sola audició, poder comprendre'n l'abast tècnico-musical. Podem dir, amb tot, que produí una impressió excel·lentíssima en el nostre públic.

L'execució fou senzillament admirable. Totes les enormes possibilitats de Manén es posaren en joc, i aconseguí entusiasmar amb la definitiva expressivitat del frasseig, i sobretot amb el domini meravellós de la doble corda, posat a prova en l'"Allegretto ben moderat". En l'"Adagio" fou tan viu l'esclat sentimental, que fou premiat amb una ovació entusiasta. En l'"Allegro molto", la seva galanura i la seva habilitat digital meravellaren.

Integrà la segona part el "Concert en mi menor", de Mendelssohn i "La Strigha", de Pagacini. No cal dir com les interpretacions foren magistrals, amb un sentiment devot, sever i justíssim la primera, rublerta d'exhibicions del més pur tecnicisme la segona. Les variacions espinoses d'aquesta foren sortejades amb facilitat sorprenent, i les emis-

sions harmòniques, que Manén domina com cap altre, foren destacades d'una manera gratíssima.

Integrava la última part del Concert el "Rondó i Badinesio" de Bach-Manén, a violí sol; el "Cu-cut" de Daquin-Manén, "Cançó" de Manén i "Dansa de les Bruixes" de Bazzini. Ens fóra molt difícil de dir quina fou, d'aquestes composicions, la més ben executada. Més aviat diríem que se superà en cadascuna. Particularment en la "Cançó", original i bellíssima i en la "Dansa" final constituïren una brillant exhibició de les facultats inimitables del famós violinista.

L'ovació que el públic li tributà fou cordialíssima, per a correspondre a la qual l'eminent violinista executà fora de programa l'"Ave Maria" de Schubert, que captivà novament l'auditori.

Acompanyà discretament al gran concertista el professor de piano senyor Eduard Steimberger.

"Doble Quinteto Español"

Aquesta notable agrupació musical, que tan bon acolliment tingué quan actuà per primer cop en aquesta ciutat, ha tingut un nou èxit amb el Concert que tingué al seu càrrec el dia 29 d'aquest mes. Com tots els concerts organitzats per l'exemplar "Associació", aquest tingué també el caràcter de solemnitat artística.

Poca cosa podríem afegir als elogis que hom féu als notables professors que integren el "Doble Quinteto Español" quan actuaren per primera vegada. Més aviat notàrem una major unitat, una superior perfecció en el conjunt. Realment, no es pot obtenir un resultat millor en la interpretació de les obres que executen. Sorpren i suggereix la pastosa sonoritat dels instruments, sobretot els de vent; la delicadíssima i ajustada interpretació que assoleixen les obres que formen el seu repertori.

El programa fou altament interessant. En la primera part interpretaren "Cassation, en sol major", de Mozart, amb una perfecció afligranada, sobretot l'"Andante" que entusiasma l'auditori, el qual premià la tasca dels professors amb una sorollosa ovació. Fora de programa, per a correspondre a les mostres d'aprovació del públic, executaren l'"Andante" del "Quintet en mi b.", de Beethoven, el qual permeté de posar de relleu les extraordinàries facultats dels professors de piano, òboe, clarinet, fagot i tromba, per als quals instruments fou escrita l'obra de l'immortal compositor.

La segona part del programa fou dedicada al "Concert Brandenborguès, N.º 5, en re major", del genial J. S. Bach. Les dificultats d'expressió d'aquesta obra foren vengudes amb una naturalitat impressionant. No solament reeixiren en les dificultats d'ordre tècnic, ans saberen comunicar el profund sentiment religiós que flueix d'aquelles pàgines immortals. Això demostra que els professors de la prestigiosa agrupació madrilenya no solament coneixen a fons l'obra que executaren, ans encara demostren la seva cultura extraordinària i una gran devoció pel geni de Bach. El mèrit d'aquesta interpretació correspon a tots els professors. Però especialment es distingiren el professor de flauta senyor Garijo i el pianista senyor Quintero, la labor dels quals fou insuperable. No cal dir com foren aplaudits amb entusiasme.

En la tercera part executaren l'"Obertura" sobre un tema jueu, de Prokofieff, la música del qual, si no sempre molt original, resulta d'un fortíssim interès. Seguidament interpretaren la "Introducció" i "Allegro", de Ravel, que impressionaren per llur bellesa i per l'acuradíssima interpretació que obtingueren. Finalment interpretaren dues "Danzas Españolas", de Franco, i el "Scherzo" de la "Simfonia de Camera", de Ferrari, amb la mateixa perfecció que les obres anteriors.

El públic ovacionà novament als notables professors i aquests, complaents, interpretaren la sardana "Priorat", de Varela, i "Coplas de mi tierra" del mestre Palau.

En resum, fou una vetllada gratíssima.

J. F.